2e Jaargang No. 10 - Augustus 1947

HUMANITAS

ORGAAN VAN DE STICHTING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK OP HUMANISTISCHE GRONDSLAG

REDACTIE: P. C. FABER EN J. BOETJE - Medewerkers: Mr. L. A. Donker, Mr. R. Friedman-v. d. Heide, E. Geerts, Dr. F. Grewel, Dr. G. Th. Kempe, D. Q. R. Mulock Houwer, H. Ploeg Jr., Dr. A. Querido, Mr. B. v. d. Waerden, e.a. - Adres Redactie en Administratie: Frederiksplein 46 Amsterdam-Centrum, Telefoon 36833, Gem. Giro S 602

OOK HET „KLEINE"

Het valt moeilijk, je aandacht op het gewone werk te concentreren. De vorige week werden we opgeschrikt, door wat daar in Indonesië stond te gebeuren en op het ogenblik, dat we dit artikel schrijven, zijn de debatten in de Tweede Kamer over het regeringsbeleid in Indonesië gaande.

In „Humanitas" kiezen we geen partij. We bespreken hier niet de vraag, of alles is gedaan om de noodzakelijkheid van gewapend optreden te voorkomen. Maar toch kunnen we niet nalaten te belijden, dat op dit ogenblik onze aandacht zich richt op datgene, wat op zo'n grote afstand van ons gebeurt.

Onze gedachten zijn in Batavia, bij onze jongste zoon, op andere plaatsen in Indonesië, waar zich onze vrienden en bekenden bevinden. Voor ons op rijst het leed, het grote leed, dat daar geleden zal worden in de kringen van Indonesiërs en Nederlanders. We horen en lezen van gesneuvelden, gewonden, vermisten, van artillerievuur en bombardementen en er is in ons de grote strijd tussen verstand en gevoel, een strijd, die ieder van onze lezers, daarvan zijn we overtuigd, in zichzelf zal hebben te voeren. We vragen niet, wat het antwoord bij ieder individueel zal zijn. We constateren alleen, dat het ons moeite kost al onze aandacht bij ons werk te bepalen.

En toch, en toch, naast het grote leed, dat we nu aanschouwen is er het kleine leed. Onze dagelijkse taak is mede het verlenen van hulp en het aanwijzen van de weg, langs welke misschien hulp zal kunnen worden verleend.

We nemen kennis, van wat er door onze afdelingen wordt verricht en wat overwogen en beraamd wordt, om nog meer te doen. Gevraagd wordt ons van dag tot dag om hulp te verlenen. Morele hulp, als het daar gaat om een kind, dat dreigt te ontsporen of reeds ontspoord is. Morele hulp, als daar onze belangstelling wordt gevraagd voor de volwassene, man of vrouw, die op het levenspad is gestruikeld en de steun nodig heeft, om de strijd weer aan te vangen.

Hulp voor het asthmatische kind, dat op advies van de arts, tijdelijk in een bosrijke streek geplaatst moet worden, hulp voor de ouden van dagen, die niet meer een eigen huishouden kunnen voeren en voor wie plaatsing in een „tehuis" wenselijk is.

En op ogenblikken als dit, als we ons verdiepen in de toestand in Indonesië, dan komt het ons wel eens voor, dat we toch maar alleen bezig zijn met het „kleine" werk. Dan rijst voor ons de vraag: Heeft het wel zin en nut, als we denken aan het grote wereldgebeuren, dat we trachten in gevallen van individuele nood hulp te verlenen? Dan, ja dan — waarom het te verhelen — moeten we wel ons zelf dwingen om onze aandacht te bepalen op het werk van alle dag. Dan gaan we met onszelf redeneren, dan zeggen we tot onszelf en we zeggen het onze lezers en medewerkers, ook dit werk, dit „kleine" werk moet verricht worden. We komen er niet mee, door te denken aan alles wat we zouden willen doen en tegelijkertijd inactief te blijven. Zeker, we geven het toe, de wereldproblemen vragen onze aandacht. Het zou onjuist zijn, de gedachte te willen propageren, dat wij met die grote problemen niet te maken hebben, maar toch, ook het „kleine" dient te geschieden.

Dat „kleine" werk, we mogen het nimmer vergeten, is voor de betrokkene dikwijls van de allergrootste betekenis. We kunnen degenen, die onze hulp inroepen niet helpen met de mededeling, dat we al onze tijd nodig hebben om ons te bezinnen op datgene, wat we kunnen doen, om het wereldleed te lenigen. En daarom zetten we ons weer tot onze dagelijkse taak en we zeggen tot onszelf en tot onze vrienden en medewerkers: Ook het kleine moet worden verricht. Laten we gevoelen onze medeverantwoordelijkheid voor het leed van onze mede-mensen, onze mede-mensen in eigen omgeving en onze mede-mensen daarbuiten en laten we ook in de komende maanden en weken uitdragen de gedachte, dat mede-verantwoordelijkheid alleen dan goed wordt begrepen, wanneer we die mede-verantwoordelijkheid omzetten in een daad. We willen hulp verlenen, morele hulp, we trachten het te doen.

Om die morele hulp goed te verlenen is dikwijls ook nodig: financiële hulp. Financiële hulp kunnen we slechts verlenen, als we de middelen er voor hebben. Niet alle hulp kan worden verleend door de Overheid, er zijn gevallen, waarin de onderlinge verantwoordelijkheid moet spreken.

Dit is de gedachte, die wij tot uiting trachten te brengen door het woord „Makkerhulp". Geen philantropie in de oude zin van het woord, maar hulp van mens tot mens, van makker tot makker.

De maand September wordt de maand, in welke deze gedachte door onze afdelingen zal worden gepropageerd en in welke maand getracht zal worden de financiële middelen te vinden, om deze „Makkerhulp" mogelijk te maken.

Daar is het „grote" werk, daar zijn de wereldproblemen, die onze aandacht opeisen, daar zijn de moeilijkheden van elke dag, voor welke een oplossing dient te worden gevonden.

Het „grote" onze aandacht, het „kleine" niet verwaarloosd.

AAN DE SLAG VOOR ONZE „MAKKERDAG".

P.C.F.

OVER OPLEIDING

De belangstelling voor het maatschappelijk werk is in de loop der jaren sterk toegenomen. Met vreugde mag dit worden geconstateerd. Of het door de oorlog is geschied, ik durf het niet met zekerheid te zeggen, maar stellig is ook, dat bij velen na de oorlog het verlangen leeft, om maatschappelijk werk als **beroep** te verrichten.

Herhaalde malen heb ik jongeren en ouderen ontmoet, die mij kwamen vragen, of het niet mogelijk was, dat zij ergens als bezoldigd maatschappelijk werker konden worden geplaatst.

Groot was hun verwondering, wanneer ik moest mededelen, dat dit in het algemeen niet zo gemakkelijk ging. Ik wees er dan op, dat, wilde men in het maatschappelijk werk geplaatst worden, men dan aan bepaalde eisen, ook van ontwikkeling en opleiding, moest voldoen.

Veelal werd die mededeling niet met vreugde begroet. Men had zich voorgesteld, dat, wanneer men was van goede bedoelingen, als men was van goede inslag, als men niet alleen zichzelf zocht, als men zich wilde geven, dat er dan de mogelijkheid moest bestaan, om dit werk in bezoldigde dienst te verrichten.

Men wees er dan op, dat er toch een groot tekort aan werkers op dit gebied was en dat hier karakter dan toch wel de voornaamste vereiste was.

Alhoezeer ik dit ook beaamde, ik gevoelde mij toch altijd weer verplicht er op te wijzen, dat toch ook eisen van vakbekwaamheid en opleiding moesten worden gesteld.

Voor mijn bezoekers of bezoeksters was het onderhoud dan meestal niet bevredigend en ik ben ervan overtuigd, dat verschillende van deze goed-willenden onvoldaan zijn vertrokken.

Ook herinner ik mij, dat ik van een onzer vrijwilligers, die inderdaad als vrijwilliger uitstekend werk had verricht, eens een ietwat geëmotioneerde brief ontving. Ook hij had eigenlijk de hoop gekoesterd een functie in dit werk te kunnen vinden en het had hem zeer teleurgesteld, dat hij daarin niet was geslaagd. Zelfs uitte hij zijn twijfel, of die opgeleide mensen met een diploma in hun zak, nu eigenlijk wel de ware broeders of zusters waren.

Natuurlijk is zijn opmerking gedeeltelijk juist, maar ook gedeeltelijk onjuist. Stellig is het niet zo, dat elke bezitter van een diploma in welk vak dan ook, daarom en daardoor altijd de geschikte beoefenaar van dat vak is. Ik zou haast zeggen, ware dat maar zo.

Niet elke onderwijzer — en zonder opleiding en zonder het hebben van een acte van bekwaamheid kan men geen onderwijzer worden — is daarom een goed onderwijzer en het zou kunnen zijn, dat een niet-opgeleide èn als onderwijzer, èn vooral als paedagoog, een veel geschikter figuur zou zijn. Daarom is echter de eis — de onderwijzer behoorlijk opgeleid, nog niet onjuist.

De vraag: Opleiding al dan niet, speelt ook voor het maatschappelijk werk een grote rol en om die reden komt het ons gewenst voor, in ons orgaan over dit vraagstuk eens iets meer te zeggen.

Laten we een voorbeeld geven. Onze Stichting heeft de vurige hoop, over niet al te lange tijd voogdijkinderen in gezinnen te doen verplegen. We zullen dan een beroep doen op onze afdelingen, om te zoeken gezinnen, die zich bereid verklaren, kinderen in hun gezin op te nemen. Natuurlijk zullen onze afdelingsbesturen hun best doen, „goede" gezinnen te zoeken. Zij zullen aan die gezinnen eisen stellen. Op een zeker ogenblik zal „Humanitas" over een aantal kinderen de voogdij aanvaarden. Deze zullen dan in een gezin geplaatst moeten worden. Maar, dan zijn we niet klaar met te zeggen, ik heb zoveel kinderen, ik heb dus nodig zoveel gezinnen. Wil de verpleging van voogdijkinderen slagen, dan dient hier veel dieper getast te worden.

Voogdijkinderen hebben soms al een hele levensgeschiedenis achter zich. Met hen en om hen heen is dikwijls al zoveel gebeurd. Hun verdere opvoeding is veelal her-opvoeding.

Bij plaatsing van deze kinderen in gezinnen moet de vraag gesteld worden: hoe is de geestelijke structuur van een bepaald kind, hoe is de voor-geschiedenis, hoe was de uitgroei. Voorts moet worden nagegaan, hoe de gesteldheid is van een bepaald gezin.

Voor elk speciaal kind moet een speciaal gezin gezocht worden.

Er moet de mogelijkheid zijn van in-groei in het gezin, er moet verankering plaats kunnen vinden.

Uit dit enkele voorbeeld blijkt wel, dat er dus nogal iets komt kijken.

Nu kan het zijn, dat de niet-opgeleide een zo buitengemeen psycholoog en paedagoog is, dat hij dit werk uitstekend kan verrichten. Er zijn gelukkig uitstekende mensen op verschillend gebied, maar uitstekenden zijn zeldzaam. Gemeenlijk moeten we het in alle werk doen met wat minder op een bepaald gebied van nature begaafden. Voor hen nu is de opleiding van de grootste betekenis. Opleiding, dat wil in dit opzicht niet zeggen, instampen van een grote hoeveelheid parate kennis, maar dat betekent het **leren** zien en het **leren** opmerken.

Het spreekt wel vanzelf, dat in het voorbeeld, dat wij gaven, het van de grootste betekenis is, dat degene, die bij dit werk betrokken is, zich genoeg psychologische en paedagogische kennis heeft eigen gemaakt en op de hoogte is van de ervaring, die met gezinsverpleging met meer moeilijke kinderen is opgedaan.

Men dient zich op de hoogte te stellen van de vraag, welk soort gezinnen de beste kans van slagen geeft en men behoort vooral te leren inzien, dat voor plaatsing van een **bepaald** kind, een **bepaald** gezin noodzakelijke vereiste is.

Dit voorbeeld zou met vele meerdere op een ander terrein van het maatschappelijke werk uitgebreid kunnen worden, echter, dit ene voorbeeld is, dunkt ons, duidelijk genoeg, om de stelling te onderschrijven, dat wie maatschappelijk werk als **beroep** wil verrichten, de nodige opleiding en ervaring moet hebben. Dit neemt natuurlijk niet weg, dat ook de vereiste karaktertrekken aanwezig moeten zijn. Het is niet zo, dat alleen opleiding voldoende is, er moet een samengaan zijn van karakter en bekwaamheid.

In het algemeen begint men in te zien, dat ook theoretische vorming waarde heeft. Dit geldt ook voor de werkers in de opvoedingsinrichtingen en we verheugen er ons dan ook ten zeerste over, dat de Nationale Federatie Nederlandse Bond van Kinderbescherming, de opleidingskwestie ter hand heeft genomen en aanvankelijk al goede resultaten heeft weten te bereiken. Door de Commissie voor de opleiding werden vastgesteld de eisen voor de zogenaamde A- en B-diploma's en onder toezicht van deze Federatie werd in Rotterdam reeds het examen voor het A-diploma gehouden.

Ter geruststelling van degenen, die vrezen, dat al

te zeer de theoretische kant wordt uitgekoerst, voeg ik er nadrukkelijk aan toe, dat bij deze opleiding zo nauw mogelijk aansluiting met de practijk wordt gezocht.

Nu de vraag: En hoe staat het nu met de vrijwillige krachten?

Men kent ons antwoord: Ook de vrijwillige krachten hebben scholing nodig. De vrijwilligers ervaren dit zelf. Van den beginne af hebben we getracht, aan deze scholing de nodige aandacht te schenken. Ons orgaan heeft, dunkt ons, meegewerkt, onze conferenties deden het hunne en verschillende van onze afdelingen hebben cursussen gehouden. Nog meer leiding zou nodig zijn. We denken aan schriftelijke voorlichting. Alleen het is hier hetzelfde euvel. We kunnen lang niet alles doen, wat we gewenst achten. Gebrek aan geld, men kent het. Echter, zij het behoedzaam, we gaan verder en we hopen op den duur ook de scholing van onze vrijwilligers nog weer te intensificeren. Men vreze niet, dat wij dus de „eenvoudige" man of vrouw zouden willen uitschakelen. Niets ligt ons minder dan dat. Echter, uit ervaring weten we, dat die „eenvoudige" man of vrouw beseft, dat ontwikkeling nodig is en in staat is, die zich eigen te maken. In dat opzicht maken we ons geen zorgen.

Opleiding is gewenst en nodig en vandaar ook, dat we in ons orgaan ook ruimte geven voor mededelingen van opleidings-cursussen. Wij beoordelen deze cursussen niet. Alleen verklaren we ons bereid, desgewenst, wanneer iemand uit onze kring advies nodig heeft, deze zo mogelijk, te verstrekken.

Met hart en hoofd moeten we ons werk verrichten. We voerden een pleidooi voor het hoofd, maar het hart vergeten we allerminst.

P. C. F.

VAKOPLEIDING

Evenals vorige jaren organiseert de Stichting voor Opleiding van Maatschappelijke Werkers te Haarlem ook dit jaar weer een nieuwe cursus ter opleiding voor:

a. het diploma Maatschappelijk Werker en

b. het diploma Personeelszaken in Ondernemingen.

Als nieuwe cursus kondigt zij aan een opleiding ter verkrijging van:

c. het diploma A Kinderbescherming volgens het programma van de Nationale Federatie Nederlandse Bond van Kinderbescherming.

Bij genoegzame deelneming worden avondcursussen gegeven in de voornaamste centra van het land. Indien het volgen van een mondelinge cursus onoverkomelijke bezwaren mocht opleveren, kan voor a. en b. ook een schriftelijke cursus ter opleiding voor dezelfde diploma's worden gevolgd.

Het ligt in de bedoeling de cursussen zo mogelijk in October a.s. reeds te doen aanvangen. Spoedige aangifte is gewenst, in ieder geval vóór 15 September a.s. Prospectus en eventueel nadere inlichtingen verkrijgbaar aan het Bureau van de Stichting, Kleine Houtweg 18 te Haarlem.

In de provinciën Noord-Brabant, Limburg en in Nijmegen worden de cursussen voor maatschappelijk werk verzorgd door de R.K. Leergangen te Tilburg.

Dagboekblaadjes

Zomerse impressie

Het is weer een gloeiend hete dag vandaag. Schroeiheet en benauwd is het in de stad, waar ik leef en werk. Van de asphaltstraat, waarlangs ik mij begeef om de plaats, waar ik werk te bereiken, stijgt een benauwd-makende teerstank omhoog.

Uit nauwe zijstraten, welke ik passeer in deze dichtbevolkte stadswijk, stroomt me een vies-warme, als bijna tastbare walm, tegemoet. Haastig loop ik door, om uit deze drukkende atmosfeer te komen, op het ruime plein, het dagelijkse doel van mijn gang langs de 's zomers zo benauwende asphaltweg.

De grote fontein, temidden van een wijd, met bloemen en planten omzoomd grasveld, zie ik reeds weer voor me uit, helder opspuitend, blank en zilverwit in het helle zonlicht. Daar is een verfrissende oase te midden van de hitte-beklemming, welke mij overviel.

Als ik het plein, de fontein, het grasveld nader, zie ik hier op deze dag voor het eerst iets ongewoons. Over de altijd rustige en netjes onderhouden gazons rond de fontein springen, plassend in de door deze gevulde vijver, kinderen rond. In zwempakjes en -broekjes, ja vele der kleintjes — o, on-Hollands beeld — zó maar poedelnaakt.

Geboeid-verrast blijf ik staan kijken, want wat is er heerlijker om te zien dan in vrijheid-spelende kinderen, wat mooier, dan die dolle vreugde in het opspattende water, dat parelt over en rond die naakte — onschuldige lijfjes — kinderlijfjes. Onschuldig? Toch blijkbaar niet, want daar nadert een agent van politie en: uit is de pret!!

Verordening is verordening en dus: aankleden en weg van die fijne fontein, af van dat nette aangeharkte en gemaaide gras. Terug naar de nauwe zijstraten, waaruit deze kinderen gevlucht zijn voor dezelfde benauwende walm, die ik juist zo snel mogelijk passeerde. Daar zullen ze zich ook wel vermaken op de stoepen, langs de randen der goten — want water is water, nietwaar? — of met voetballen in de straat. (O nee, dat mag ook niet.) Want „speelstraten" zoals we afgebeeld zagen op een tentoonstelling in onze stad: „Het kind en zijn spel", kennen wij hier niet. Dus is „de straat" der grote stad nog immer een kweekplaats voor „ongrijpbare-asphaltjeugd", waar we nu zoveel over schrijven en spreken.....

Maar daar hoor ik een bedachtzaam en wijs lezer(es) interrumperen: Dat er toch speeltuinen en zwembaden zijn, waar de kinderen heen kunnen.

Zeker, zeker, maar in de eerste plaats zijn er van beide veel te weinig, waardoor de afstanden er heen voor vele kinderen te groot zijn en vooral: Wat is er heerlijker dan zonder ijzeren hek of houten schutting om je heen te spelen en te plassen, zoals daar bij die prachtige fontein, vlak bij huis in de eigen vertrouwde buurt?

Als ik 's middags bij de tramhalte op het plein sta, blijkt gelukkig, dat dit ook begrepen is door de auoriteiten, want de kinderen zijn teruggekeerd en er is weer een agent van politie, maar die houdt kennelijk alleen een oogje in het zeil, opdat er zonder „verstoring der openbare orde" naar hartelust gespeeld en gebaad kan worden in de stralende zon en het zilte nat.

En dat ik me niet alleen verheug over dit verstandig beleid, blijkt, wanneer de arbeider, die naast me op de tram staat te wachten en met kennelijk plezier naar de kinderblijheid en -vrijheid kijkt, zegt: „Honderd van die speelplaatsen in de stad en we rooien

het een eind met de misdadige jeugd."
Daar zit niet alles, maar wel veel in!

De stad uit!

Maar nog beter zou het zijn, als al die grote-stadskinderen, vooral ook die uit de vele zijstraatjes, eens naar buiten konden gedurende die lange zomervacantie. Dit dringt vandaag weer sterk tot mij door bij het lezen van de brieven, die luisteraars zonden aan mevrouw Otte-Arnolli n.a.v. haar radio-toespraken tot de huisvrouwen.

Of wij iets kunnen doen? Iets wel, want enkele andere vrouwen uit een kleine plaats aan zee zonden ook een brief: „Stuur ons een kind uit de grote stad." Dit is natuurlijk direct gebeurd. Maar het is, hoe blij we ook waren reeds onze bemiddeling bij dit prachtige aanbod van solidariteit te kunnen verlenen, veel en veel te weinig. Niet alleen de kinderen moeten naar buiten, vooral de huisvrouwen moeten er eens met echte vacantie uit, ook als ze niet de middelen hebben naar pension of vacantiehuis te gaan. Dat zijn er nog heel velen. Het zou een prachtig stuk maatschappelijk werk zijn als hiervoor een organisatie werd geschapen. Uitwisseling, ook in het binnenland tussen vrouwen en kinderen uit de grote stad en van buiten. Een beroep op de solidariteit van de laatsten zal, geloven we, niet tevergeefs zijn, ook in die gevallen, waar geen uitwisseling kan plaatsvinden. Denkbaar is evenwel, dat in het najaar en wintertijd de niet-stedeling naar hun zomergasten toekomen, om kennis te maken met het leven in de grote stad, het bezoeken van tentoonstellingen, enz. Eenvoudig is dat alles zeker niet.

Zonder een goede organisatie, die b.v. een zekere contrôle zal moeten uitoefenen op de noodzakelijkheid voor betrokkenen om naar buiten te gaan op deze wijze en die zorgt, dat het hier alleen gezonden zal mogen betreffen, etc., is dit niet denkbaar.

Het belangrijkste is echter, het propageren van de noodzakelijkheid, hier tot een goede samenwerking te geraken tussen stad en platteland.

Stellig is het toe te juichen, dat in de grtoe steden gepoogd wordt van allerlei te organiseren door vacantie-comité's e.d. voor hen, die niet naar buiten kunnen gaan. Toch blijft het surrogaat.

Of andere massa-ondernemingen, die momenteel erg in zwang komen op het terrein van de vacantie-besteding, ook de oplossing zullen brengen? Voor de groep, welke we hier op het oog hebben, zeker niet, nog afgescheiden van allerlei andere bezwaren, die men tegen al dit massa-werk kan te berde brengen. Hoe dit alles zij, vandaag dringt uit de brieven van huisvrouwen, die ik las, en uit het bescheiden naar buiten zenden van enkele grote-stadskinderen uit de arbeidersbuurten, één gedachte zich naar voren: Er is hier sprake van individuele nood, welke (nog) niet door algemene sociale maatregelen is op te lossen, dus is hier voor het maatschappelijk werk een taak. Ook voor „Humanitas"? — zo vraagt zich af:

JOB.

Bedelen

Laat ik het eerlijk toegeven, ik heb een slechte naam gekregen. In de kring van mijn vrienden geldt het zo langzamerhand als een axioma: Als hij komt, vraagt hij geld! Het is niet bepaald prettig, als je in dit opzicht berucht wordt.

Zelfs doet men sterke verhalen over de wijze, waarop ik die bedelpartij opzet en men geeft op over de resultaten. Jammer genoeg is er bij deze verhalen zo'n groot stuk vissers-latijn. Waar is, dat ik nogal eens vraag, *moet* vragen, *moet* bedelen, *niet* waar is, dat de resultaten zo verblijdend zijn.

Integendeel, meer dan ooit blijkt het, hoe moeilijk het is in deze dagen om geld in te zamelen voor een nog zo goed doel. Ook de opbrengst der collectes loopt achteruit, dat weet ieder, die zich wel eens met deze materie bezighoudt.

In Amsterdam is korte tijd geleden een collecte gehouden ten behoeve van de „Gevaarlopende Jeugd". Opbrengst? Bruto *f* 12.000.—. Daar gaan dan eerst de onkosten van af en dan kan de verdeling plaatsvinden onder een groot aantal verenigingen. Voor de „Verdelingscommissie" wordt het een moeilijke opdracht, om de verdeling van dat bruto-bedrag van *f* 12.000.— op goede wijze te doen plaatsvinden. Daar zal nog heel wat over geredekaveld worden, voor een oplossing is gevonden.

Onze Amsterdamse afdeling is ook deelgerechtigd aan dit bruto-bedrag. Ik durf nog niet te schatten, wat het aandeel van „Humanitas" zal zijn.

Bedelen, ja, ik doe er nogal eens aan en in de twee jaar, dat onze Stichting bestaat, heb ik nogal eens getracht, geld voor onze Stichting in te zamelen. Nogmaals; het resultaat is nimmer groot geweest. Het zette geen zoden aan de dijk.

Misschien, dat we niet de juiste snaar wisten te treffen, misschien zal een reclame — psycholoog onze methode als niet-voldoende juist kwalificeren. Soms is het zeer ontmoedigend te moeten constateren, dat onze Stichting toch altijd voor grote moeilijkheden blijft staan en dat we eigenlijk leven van dag tot dag, van de hand in de tand en dat we niet kunnen uitvoeren, wat we zo gaarne zouden willen.

Bedelen, ja, ik zal het weer doen. Men weet, dat men dus niet verder behoeft te lezen, tenzij..... tenzij..... men wil weten, wat wij tot rechtvaardiging van onze oproep hebben te zeggen.

Men weet, de Kinderwetten maken het mogelijk, dat ouders kunnen worden ontzet uit en ontheven van de Ouderlijke Macht.

De ontzetting geschiedt o.a. bij het misbruik maken van de ouderlijke macht of het grovelijk verwaarlozen van de ouderlijke plicht. De ontzetting geschiedt tegen de zin der ouders. Het is een soort strafmaatregel tegenover de machtmisbruikende of plichtverzakende ouders.

De ontheffing geschiedde tot dusverre met medewerking en veelal op verzoek der ouders. Door de aangenomen wijziging kan de ontheffing straks ook geschieden tegen de wil, en wel:

a. bij krankzinnigheid van de ouders;
b. na mislukte ondertoezichtstelling van tenminste zes naasten;
c. bij of na ontzetting van de andere ouder.

Ouders kunnen dus worden ontzet uit of ontheven van de ouderlijke macht. Wat geschiedt er daarna? De ouderlijke macht is er niet meer, dan komt er de voogdij. Die voogdij wordt dan in bijna alle gevallen opgedragen aan een particuliere vereniging.

Men zou de vraag kunnen opwerpen, of het niet wenselijk zou zijn, om na de ontzetting de voogdij op te dragen aan de Staat.

We willen in dit artikel deze vraag niet principieel aan de orde stellen. We constateren slechts.

Staatsvoogdij bestaat in Nederland niet. Nogmaals; we bespreken hier niet het voor of tegen van Staatsvoogdij, alleen we durven met gerustheid neerschrijven: *Voor de idee STAATSVOOGDIJ is in Nederland geen meerderheid te vinden.*

De meerderheid wijst opvoeding, rechtstreeks door de Staat, af. Men kan dit betreuren of niet, men

heeft de realiteit te zien. Derhalve, na ontheffing of ontzetting, wordt de voogdij opgedragen aan particuliere verenigingen, aan z.g. voogdij-verenigingen.

Vanzelfsprekend is, dat de verpleging van deze voogdijkinderen, hetzij in gezinnen, hetzij in tehuizen, internaten of inrichtingen, met kosten gepaard gaat.

Het zou denkbaar kunnen zijn, dat de gemeenschap, in dit geval het Departement van Justitie, al deze kosten voor haar rekening nam en dat de voogdijverenigingen, die gevarieerd zijn naar de levens- en wereldbeschouwing, hun medewerking aan deze opvoedingsarbeid verleenden, zonder, dat van hen gevraagd of verondersteld werd, dat ze ook een deel van de kosten voor hun rekening namen. Men denke hier aan de verhouding van het bijzonder onderwijs.

Zulks is niet het geval. De Overheid, het Departement van Justitie verleent subsidie. In al die jaren, da ik meedoe aan de Kinderbescherming en dat is al heel veel jaren, is voortdurend en voortdurend geconstateerd, dat de subsidieverlening *onvoldoende* is.

Al is in de na-oorlogsjaren wel enige verbetering tot stand gekomen, naar onze overtuiging staat de zaak zo, dat, zelfs bij een goedgeorganiseerde gezinsverpleging het huidige subsidiestelsel nog niet voldoende is. De voogdij-verenigingen moeten dus over *eigen inkomsten* beschikken.

Daar komt nog iets bij. Subsidie wordt *achteraf* verleend. De voogdijverenigingen moeten derhalve over een soort begin-kapitaal beschikken. Dit nu, is voor „Humanitas" het moeilijke punt. Dit begin-kapitaal hebben we nog niet. Al het geld, dat we tot dusverre uit particuliere bron verkregen, was nodig voor de uitgave van ons orgaan en voor het apparaat, voor het Centraal Bureau.

„Humanitas" wordt geleid door een bestuur, dat bestaat uit een aantal personen, die op veel en verlei terrein werkzaamheden verrichten en die voor „Humanitas" slechts een deel van hun vrije tijd, die zeer krap is toegemeten, beschikbaar kunnen stellen.

Het Centraal Bureau beschikt over twee personen, die belast zijn met de dagelijkse werkzaamheden. Deze twee functionarissen zijn, jammer genoeg, niet zo financieel-draagkrachtig, dat ze „om-niet" hun krachten ter beschikking kunnen stellen. Dat is misschien jammer, maar het is zo. Dientengevolge is het Centraal Bureau nogal kostbaar. Het gevolg is, dat het tot dusverre grote moeite kostte, om de organisatie in stand te houden.

Echter, we willen meer. De verpleging van voogdijkinderen is noodzakelijk. „Humanitas" wil hieraan medewerking verlenen door kinderen in gezinnen te plaatsen. Onze veertig afdelingen zijn bereid te trachten de geschikte gezinnen te zoeken en te vinden. De man, die dit werk kan leiden, is beschikbaar.

Voogdijkinderen zijn er te over. De bestaande voogdij-instellingen kunnen de stroom niet verzwelgen. Wij menen, dat onze verantwoordelijkheid meebrengt, ons voor deze arbeid beschikbaar te stellen.

Alleen het geld ontbreekt. Het is om die reden, dat ons bestuur zich tot de minister van Justitie heeft gericht, om ons voor de instandhouding en het goed doen functionneren van ons Centraal Bureau subsidie te willen verlenen.

Wordt ons verzoek ingewilligd, dan kan een deel van onze inkomsten gereserveerd worden voor het naastliggende doel: verpleging van voogdijkinderen in gezinnen. Intussen, de subsidie is nog niet verleend en zelfs al wordt deze toegestaan, dan blijft toch de plicht, om te trachten geld voor deze arbeid te verkrijgen. En dus..... wij vragen opnieuw, wij bedelen!

We beschouwen deze arbeid als een onderdeel van onze totale opgaaf, als een onderdeel van de „Makkerhulp". Derhalve, wanneer de maand September wordt beschouwd als *de* maand van propaganda voor onze „Makkerhulp" met als afsluiting de „Makkerdag" op 4 October, dan is hieronder begrepen onze actie, om mee te werken aan de zorg voor het verwaarloosde kind.

De Septembermaand, de maand van de bijzondere actie.

We hopen, dat de omstandigheden in Nederland en daarbuiten zo zullen zijn, dat we deze actie zullen kunnen voeren.

Bedelen! Men kan zeggen, er moet een andere oplossing worden gevonden. Al dit gebedel moet niet nodig zijn. Men spreekt zelfs over een aparte belasting voor al deze sociale arbeid.

Misschien is deze oplossing op de duur te vinden, echter *de oplossing is er nog niet* en dus wek ik krachtig op, om te gaan bedelen, om ons te helpen, de zorg voor het verwaarloosde kind aan te pakken.

De zorg voor het verwaarloosde kind onderdeel van de „Makkerhulp" en van de „Makkerdag" en daarom alweer:

Aan de slag voor onze „MAKKERDAG"

P. C. F.

Aan onze jonge vrouwen

De tijd nadert, dat na de afgelegde eindexamens een arbeidskeuze moet worden gemaakt. Voor hen, die zich op maatschappelijk terrein willen begeven, zijn er vele wegen.

Onder alle arbeid, die onze jonge meisjes wacht, hoort men uit een bepaalde richting een noodkreet, die het hart en hoofd wel moet bereiken.

Ik vestig hier speciaal de aandacht op „de Willem Arntsz Hoeve" te Den Dolder. Een groot gesticht, gelegen in een prachtige omgeving, waar geesteskranken worden verpleegd. Hier wordt om hulp gevraagd van onze warmvoelende en verstandelijk ontwikkelde jonge vrouwen. Het is een neutrale inrichting, waarin patiënten van allerlei godsdiensten worden opgenomen. Ook een belangrijk aantal buiten kerkelijk verband zoekt daar behandeling, verpleging, genezing. Genezing? Zeker met *voldoende* hulp kunnen daar ongeveer 70 pct. van deze ernstig zieke mensen aan de maatschappij teruggegeven worden.

De ongeneeslijken kunnen in de samenleving van hun kleine gemeenschap „Het Gesticht" weer geluk, rust en zelfvertrouwen vinden, en zullen zich dan minder uitgestoten, minder geschuwd voelen.

Bij *onvoldoende* hulp, wanneer de individuele belangstelling niet meer mogelijk is, zal men genoodzaakt worden, terug te grijpen naar middelen, die men nu gelukkig achterwege kan laten. Dwangbuizen, cellen, opsluiting etc. hebben bewezen een zeer ongunstige invloed op de genezing te hebben.

Terug te moeten gaan tot deze maatregelen betekent voor velen een zeer ongelukkig bestaan.

Mogen wij dit toelaten, mogen wij werkeloos toezien? Moeten wij niet alle hulp en krachten beschikbaar stellen om daadwerkelijk deze ongelukkige zieken een menswaardig leven te blijven waarborgen?

Dit *ligt* in onze macht, dit *kunnen* wij — als wij

willen. Ga met u zelf te raden, jonge meisjes. „Gelukkig maken is gelukkig zijn." Leg deze oproep niet naast u neer, overdenk de gaven van uw hart en hoofd en weet, dat hier een taak ligt, die grote voldoening kan geven, dat hier een plicht roept, die in het belang is van onze volkswelvaart, dat hier de geestelijke volksgezondheid op het spel staat.

Ik vestig speciaal de aandacht op *genoemde* inrichting, omdat ik daar zowel met de directie als met verscheidene verplegenden heb kennis gemaakt. Getroffen door de geest, die sprak uit alles wat ik zag en hoorde, heb ik mijn medewerking beloofd om meisjes aan te moedigen dáár hun taak te gaan vervullen.

De directie gaat uit van de gedachte, dat zij, die werken, ook de vreugde van hun arbeid moeten beleven. Goed verrichte arbeid van allen die in de Willem Arntsz Hoeve werken, direct of indirect deelnemen aan de verpleging van de zieken, wordt naar waarde geschat.

Ieder komt tot zijn of haar recht. Ieder heeft gelegenheid zijn of haar persoonlijkheid te ontplooien, geen enkel initiatief wordt gedrukt of gedood. Dat maakt de sfeer zuiver en goed. Men tracht zoveel mogelijk het gemeenschapsleven te bevorderen en de huiselijkheid door te voeren.

Zieken en gezonden werken. Alle arbeid heeft een doel, zieken worden werkzaam gesteld naarmate hun capaciteiten en hun neigingen.

Door het vormen van groepen op allerlei gebied, sport, studie, ontspanning enz. komen de zieken tot meer rust, agressie komt veel minder voor. De actieve therapie, het sociaal inzicht, de onderlinge verhoudingen, het respect voor persoonlijke vrijheid, dit alles geeft mij het vertrouwen, dat ik jonge meisjes mag aanmoedigen zich voor deze werkkring in genoemde inrichting te interesseren.

Helpt mee, dat deze kranken van geest niet weer ten onder behoeven te gaan, dat men niet weer het principe moet huldigen van „bewaren en opsluiten". Een geesteskranke is ook een zieke, die een kans heeft op herstel, mits de behandeling en de verpleging aan de eisen van de nieuwste therapie kunnen voldoen. Onherroepelijk blijven deze zieken ziek, indien geen voldoende hulp zich beschikbaar stelt.

Laat ik niet tevergeefs een beroep hebben gedaan op de hulp, die van jonge, gezonde mensen verwacht mag worden.

Alle nadere en volledige inlichtingen zullen gaarne worden gegeven door de geneesheer-directeur van de Willem Arntsz Hoeve te Den Dolder.

F. MEYBOOM,
oud-directrice Gem. Ziekenhuis
Bergweg, Rotterdam.

BOEK EN PERS

„Moeder van 560 kinderen", door M. A. Payne.

Jaren geleden las ik dit boekje reeds. De Uitgeverij „De Driehoek" te 's-Gravenland, laat thans dit boekje opnieuw verschijnen. Vergis ik mij niet, dan was het vroeger bij dezelfde uitgever, van groter omvang, dan het werkje, dat ik nu in handen kreeg.

Met groot genoegen las ik het boekje van miss Payne opnieuw door. Zij beschrijft in dit werk een Engelse inrichting, waar een groot aantal kinderen worden verpleegd. In deze inrichting heersen nogal wat conservatieve opvattingen. Er wordt nu een nieuwe directrice aangenomen en deze probeert een hele nieuwe geest, een geest in progressieve zin, te kweken.

Wie ervaring met gestichtsopvoeding heeft, zal dikwijls terugdenken aan wat hij zelf in inrichtingen heeft beleefd. De strijd tussen conservatisme en vooruitstrevendheid wordt hier boeiend geschreven. Het boek is geworden een pleidooi voor de vooruistrevende paedagogische richting.

Wie objectief wil oordelen, niet ten opzichte van de inhoud van dit boek, maar ten opzichte van de strijd, die op dit ogenblik ook nog in Nederland in verschillende inrichtingen wordt gestreden, moet trachten zich te plaatsen, zowel op het standpunt van de nieuwe directrice als dat van het oude personeel, voor welk het buitengewoon moeilijk is, om de nieuwere denkbeelden in eigen werk te doen inschakelen.

Gaarne beveel ik dit boekje in de belangstelling van onze lezers(essen) aan.

Niet gaarne zou ik willen zeggen, dat alles precies zo moet geschieden als de nieuwe directrice voorstelt, maar stellig is uit haar opvattingen veel te leren.

Persoonlijk meen ik, dat in een inrichting het meest te bereiken is wanneer men streeft naar een innige synthese van vrijheid en gezag. Evenwel, nogmaals, ik hoop, dat de werkers in onze inrichtingen van hoog tot laag, kennis zullen nemen van het boekje van Miss Payne en evenzeer hoop ik, dat ook de besturen van inrichtingen dit werkje zullen bestuderen en mede door de lezing zullen begrijpen, dat alles niet goed is, omdat het vroeger ook zo was en aan de andere kant moeten constateren, dat alles ook niet goed is, omdat het nieuw is.

Ten behoeve van onze lezers vermelden wij nog, dat de Uitgeverij „De Driehoek" is gevestigd te 's-Gravenland en dat dit boek daar verkrijgbaar is, gebonden ad *f* 3.90 en ingenaaid ad *f* 2.90.

„De Vernieuwing van onze Kinderwet", door dr. H. P. Cloeck-Chef Buitendienst Armenraad Amsterdam, wnd secretaris der Unie van Vereniging voor Ongehuwde Moeders.

In het nummer van Juni '47 van ons orgaan heeft onze medewerker „Job" in zijn „Dagboekblaadjes" reeds de aandacht gevestigd op de wijzigingen in het Burgerlijk Kinderrecht, die kortgeleden tot stand kwamen.

In de algemene vergadering van de Unie van Verenigingen voor Ongehuwde Moeders, die op 11 Juli 1947 werd gehouden, heeft dr. H. P. Cloeck over deze wijzigingen een inleiding gehouden.

Deze inleiding is thans in gestencilde vorm verschenen en gaarne vestigen wij de aandacht op dit verslag van de vergadering der U.V.O.M.

De inleiding van de heer Cloeck is, zoals we van hem mochten verwachten: kort, zeer duidelijk en overzichtelijk.

Het is voor onze afdelingen, die zich met de gezinsvoogdij bemoeien van grote betekenis, om kennis te nemen van dit korte en duidelijke overzicht. Aan de inleiding is toegevoegd de tekst van enige, nieuwe, belangrijke Wetsartikelen.

Nogmaals, we bevelen dit gestencilde werkje gaarne ter kennismaking aan.

Er zijn nog enige exemplaren ter beschikking. Men kan het aanvragen bij de Unie van Verenigingen voor Ongehuwde Moeders, Herengracht 174, Amsterdam-C. Wie eerst komt, die eerst maalt.

P. C. F.

ÉÉN

uit meerderen

Ergens in Nederland woont een echtpaar. De man is een geschoold arbeider. Zijn vrouw komt te lijden aan een ernstige oogziekte. Behandeling in de stad der inwoning is onmogelijk.

Deze behandeling moet geschieden in een andere stad, in een inrichting, waar bijzondere behandeling onder zeer deskundige leiding mogelijk is.

De man is verplicht verzekerd. Voor de behandeling is de uitkering, die ontvangen wordt, niet voldoende. Alleen al voor de verpleegkosten is bijstorting van een belangrijk bedrag nodig. Dan nog is er de specialistische behandeling, die veel geld vraagt.

Het echtpaar heeft altijd zuinig geleefd; het spaargeld wordt aangesproken en raakt op. Verdere behandeling is nodig. Er moet meer geld komen. Meubilair wordt verkocht. Het is niet voldoende. Van vrienden wordt geleend. De Vakbond, de man is georganiseerd, wordt om hulp gevraagd. De Vakbond heeft geen fondsen voor dit doel.

De afdeling van de Vakbond van welke de man lid is, vraagt „Humanitas" om hulp. Het geval is in onderzoek. Nagegaan wordt, of hier door middel van Overheids- of andere instanties hulp kan worden geboden. Misschien is er een oplossing te vinden. Misschien ook niet. *Toch is hulp dringend noodzaklijk.*

Er zijn altijd van die speciale gevallen, die buiten elke regeling vallen. De regeling is noodzakelijk, het geval blijft. Geen philantropie. Ik ben het er mee eens. Toch, hulp is nodig.

De oplossing? Is het nu al te zot, om te zeggen, dat „Humanitas" in deze gevallen hulp *moet* kunnen bieden? Ieder zal dit beamen.

Ik schets hier slechts één geval. Dit geval is niet gekleurd. Het bestaat. We laten namen van plaatsen en personen weg. Telkens en telkens weer komen wij niet deze en dergelijke gevallen in aanraking.

Moeten we voor elk geval afzonderlijk een campagne opzetten om steun te kunnen verlenen? Zo moet het niet. Wij moeten beschikken over fondsen, om in dergelijke gevallen, natuurlijk na onderzoek, op verantwoorde wijze hulp te kunnen bieden.

Het is om deze reden, dat „Humanitas" besloot om de maand September in het teken van de „Makkerhulp" te plaatsen en tot afsluiting van deze propaganda-actie, de 4e October tot „Makkerdag" te bestempelen.

Het ene geval, dat ik schetste, spreekt dunkt me. We kennen meerdere van deze gevallen. Hulp van mens tot mens, de persoonlijke verantwoordelijkheid ook van individu tot individu.

Aan de slag voor onze „MAKKERDAG".

P. C. F.

Avondopleiding voor maatschappelijk werk

Het Centraal Instituut voor Christelijke Sociale Arbeid (C.I.C.S.A.) stuurt ons een prospectus omtrent deze opleiding.

Er is geprojecteerd: een viermaandelijkse cursus voor hen, die zich enigszins willen oriënteren.

Deze cursus wordt gegeven o.a. te Amsterdam, Den Haag, Arnhem, Haarlem, Hilversum, Rotterdam, Groningen.

Een tweejarige cursus voor een speciale opleiding in verschillende onderdelen van het maatschappelijk werk is in voorbereiding voor Amsterdam, Den Haag en Eindhoven.

Voor hen, die volledige inlichtingen wensen is het adres tot aanvrage van een prospectus: C.I.C.S.A., Elandsgracht 70, *Amsterdam-C.*

Cursus Sociale-Pædagogiek

De sociaal-paedagogische leergang van het Nutsseminarium voor paedagogiek aan de Universiteit van Amsterdam organiseert in het nieuwe college jaar 1947—'48 wederom een cursus sociale paedagogiek, speciaal ten behoeve van hen, die op het gehele sociale terrein, zowel bedrijfsleven als jeugdzorg, geroepen zijn sociale en morele leiding te geven.

Studieleider van de cursus 1947—1948 is dr. K. Baschwitz.

De cursus is 2- à 3-jarig voor het eerste deel (A-examen), terwijl de werkzaamheden zijn samengevoegd op de Vrijdagavond en de gehele Zaterdag (7 uur college).

Op Zaterdag zullen colleges worden gegeven in Psychologie, Sociologie, Sociale psychologie en Paedagogiek, Arbeidsverhoudingen, Sociale Politiek en Wijsgerige anthropologie.

Op Vrijdagavond kan men deelnemen aan kleine studiegroepen o.l.v. een der docenten en lezingen bijwonen.

Cursisten kunnen o.m. zijn personen, die reeds enige jaren practisch werkzaam zijn op sociaal gebied en in het bezit zijn van een algemene ontwikkeling, die gelijk staat aan het niveau van een diploma School voor Maatschappelijk Werk e.d.

De college-gelden bedragen *f* 75.— per jaar voor volledige inschrijving. Wil men een college volgen, dan wordt per jaarlijks college-uur *f* 20.— berekend.

Voor nadere inichtingen of aanmelding wende men zich van 5 September 1947 af, elke Vrijdag 10—5 uur, tot: dr. K. Baschwitz, Nutsseminarium voor Paedagogiek Sociaal paedagogische leergang, Herengracht 196—202, Amsterdam-C.

Uit onze AFDELINGEN

ARNHEM.

Het beknopte verslag over de periode van Juli 1945 tot 31 December 1946, dat van deze afdeling verscheen, doet zien hoe ook in het schone, maar geteisterde Arnhem, „Humanitas" aandeel heeft genomen in de wederopbouw.

Zeker, nog op bescheiden wijze, in overeenstemming met de nog geringe middelen; maar met niet aflatende activiteit. Veel aandacht blijkt geschonken te worden aan de scholing der medewerk(st)ers.

Samengewerkt werd met diverse instanties wat betreft de materiële hulpverziening.

Een tweetal medewerkers, zo kondigt het verslag aan, zal zitting nemen in het bestuur van de afdeling van het Genootschap tot Reclassering, waardoor ook hier een goede samenwerking verzekerd is.

In het toezicht Politieke Delinquenten nam de afdeling een aandeel op zich. Iedere Donderdagavond heeft de afdeling spreekuur in het gebouw van de Gem. Dienst van de Lichamelijke Opvoeding, Velperweg 4 van 20 tot 21 uur.

Een bij het verslag gevoegde circulaire bevat alweer een nieuwe oproep aan medewerkers en begunstigers tot het bijwonen in de eerste helft van September. Men zal daar de toekomst van de afdeling en het werk voor 1947—1948 bespreken en regelen.

DEN HELDER.

Onze jonge afdeling aldaar zit ook niet stil. Kort achter elkaar ontvingen we een lijstje met nieuwe begunstigers en medewerkers. Hierdoor is dit aantal gestegen tot 67.

ALKMAAR

bereidt een collecte voor op 4 October, de „Makkerdag". Op Vrijdag 5 September komt men in vergadering bijeen ter voorbereiding van een en ander.

RHEDEN—VELP.

De afdeling Sociale Zaken der Gemeente stelde hier een commissie in met vertegenwoordigers der verschillende bevolkingsgroepen. Ook „Humanitas" kreeg een plaats en zal nu in de gelegenheid worden gesteld aan verschillende onderdelen van het maatschappelijk werk deel te nemen, waar het betreft de inschakeling van vrijwillige krachten.

ZAANSTREEK.

Het jaarverslag 1946 van onze afdeling langs de Zaan kwam uit. Ook hier een beeld van opbouwende arbeid.

In drie der Zaan-gemeenten, t.w. Zaandam, Koog aan de Zaan en Zaandijk, werd een aanvang gemaakt met de vrijwillige verzorging, het thuisbrengen dus van gelden bij gesteunden, die moeilijk van huis kunnen. Vooral de morele steun staat hierbij op de voorgrond. In Zaandam omvatte het werk 260 gevallen, die door 46 medewerkers werden bezocht. In Koog 60 gevallen met 16 medewerkers, in Zaandijk 38 gevallen met 13 medewerkers.

In Wormerveer schonk men vooral ook aandacht aan de reclassering. 29 gevallen stonden daar in 1946 reeds onder toezicht van „Humanitas".

Ten aanzien van het werk der Kinderbescherming zegt het verslag: „Wel werd verschillende malen geprobeerd contact te zoeken met kinderrechter, voogdijraad en „Pro Juventute", maar de resultaten waren nihil.

Belangrijk en het vermelden waard als voorbeeld voor vele onzer andere afdelingen is ten slotte, dat de Zaanstreek ons dezer dagen overmaakte een bedrag van *f* 294,20 als afdracht van vrijwillige bijdragen en donatie over 1947. Dat is dus over een half jaar.

Ja, aan de Zaan weten ze wel, dat zonder een sterk Centraal apparaat het werk niet voldoende op gang kan komen. Hulde!!

LEEUWARDEN.

In het hoge Noorden vergeten ze de „Makkerdag" ook niet. De secretaresse schrijft: „Wij hebben het voornemen een „Makkerhulp-actie" te voeren, waarbij wij als slotavond een propaganda-avond in „Harmonie" hopen te houden. De datum is vermoedelijk 1 October." We weten te goed, dat, als onze Friese vrienden iets gaan ondernemen, het ook voor elkaar komt.

ROTTERDAM.

De secretaris, de heer Stemvers, schrijft ons: „Hoofdzakelijk heb ik de laatste tijd aandacht aan de propaganda gegeven. Na zoeken en tasten meen ik de weg te hebben gevonden. Een volgende maal zal ik U uitvoerig inlichten over de wijze, waarop ik hoop, de Stichting (Vereniging?) tot een wezenlijke macht te maken, die inderdaad onder de bevolking leeft. In ieder geval is een nieuwe actie in voorbereiding."

Ter inzet daarvan werden alvast 200 spaarbusjes door Rotterdam aangevraagd. We wachten met belangstelling en vertrouwen de nieuwe activiteit in de Maasstad af.

AMSTERDAM.

Het aantal districten werd hier uitgebreid van zeven tot acht, namelijk „Spaarndam". Dit is een typische zelfstandige arbeiderswijk, waar zeker voor ons het nodige te doen is. Er kwam hier een goede samenwerking tot stand met de Directie van „Ons Huis" en diverse Werk(st)ers op Sociaal gebied als woninginspectrice, wijkverpleegster, enz.

Reeds verschillende gevallen op gebied van reclassering en kinderbescherming werden ook hier ter hand genomen. Dit werk breidt zich trouwens in de gehele afdeling stelselmatig uit, vooral nu een goede samenwerking tot stand kwam met „Pro Juventute".

Met de afdeling „Jeugdzaken" van de Stichting Politieke Delinquenten werd eveneens contact tot stand gebracht. Op deze wijze zijn een 32-tal nieuwe medewerkers ingeschakeld bij onze sectie Kinderbescherming.

Het aantal vrijwillige verzorg(st)ers wordt via „Humanitas" ook regelmatig uitgebreid; zo ook dat der toezichthouders voor de gewone reclassering.

Het jaarverslag van de afdeling Amsterdam van het Genootschap tot Reclassering vermeldde met dankbaarheid deze samenwerking en de resultaten.

Verscheidene onzer medewerk(st)ers namen deel aan de collecte der Amsterdamse Jeugd Actie ten dienste van de arbeid onder de bedreigde jeugd, welke collecte op 21 Juni werd gehouden.

Het cursuswerk '46—'47 werd afgesloten met een bijeenkomst van de sectie Reclassering, waar Mr. B. van der Waerden sprak over: „De Reclassering, Ontwikkeling en huidige Werkwijze".

Het voorlichtingswerk ten dienste van onze medewerk(st)ers zal in het komende seizoen intensief worden voortgezet. In principe werd reeds samenwerking op dit terrein verkregen met „Pro Juventute", voor wat de Kinderbescherming betreft.

De propaganda voor het eigen werk wordt ook niet vergeten. Langzaam (te langzaam hier en daar vrienden!) groeit het aantal begunstig(st)ers. Het goede voorbeeld van **West I** vermeldden we reeds in het vorige nummer. Ook „OOST" zet er gang in. Een tiental nieuwe vrienden werd gewonnen. „ZUID II" levert ook steeds een bijdrage tot de verdere uitbouw van ons werk door het van tijd tot tijd opgeven van nieuwe begunstig(st)ers. Zo moet het gaan, dan zal ons werk groeien.

AMSTERDAM stelde ook een vast centraal avond-spreekuur in: Iedere Dinsdagavond van 20—21 uur aan het bureau: Frederiksplein 46. Geeft hieraan bekendheid vrienden in de hoofdstad.

Voor September staan propagandavergaderingen in de verschillende districten op het programma met als afsluiting een centrale bijeenkomst op de „Makkerdag" — 4 October.

Omstreeks deze tijd zal het ook zijn, dat meer bekendheid gegeven kan worden aan de eerste resultaten van ons initiatief, om te komen tot een tehuis voor bejaarden. Nu reeds willen we zeggen, dat veler medewerking nodig zal zijn, om de plannen om-te-smeden tot werkelijkheid. Als met ons gehele werk.

EEN NIEUW CORRESPONDENTSCHAP.

Na overleg met de Bestuurdersbonden ter plaatse, werd na inleidingen van P. C. Faber op 10 Mei '47 en van J. Boetje op 5 Juli j.l. besloten tot het instellen van een correspondentschap voor de streek tussen Gouda en Schoonhoven, met o.a. verbinding in de dorpen Stolwijk, Bergambacht en Ammerstol. Het adres van dit correspondentschap is bij de heer A. Looren de Jong, Capellelaan 129, Ammerstol.

Wanneer, naar wij hopen, over enige tijd de afdeling Gouda tot stand zal zijn gekomen, kan dus ook deze streek bewerkt worden.

Activiteit is er in de afdelingen, activiteit is er ook bij de voorbereiding van het werk in plaatsen, waar nog geen afdelingen zijn gevestigd.

Voort gaan wij met de propaganda en deze reeks afdelingsberichten mogen wij nog besluiten door nog weer eens te herhalen ons devies voor onze afdelingen:

AAN DE SLAG VOOR ONZE „MAKKERDAG"

J. B.

N.V. DE ARBEIDERSPERS - AMSTERDAM